

Mašta

Kristina Jokanović

Kada izostanu miris i dodir, sanjaćeš, ali ćeš to znati tek kasnije. Ja ne mirišem, ne pružam kompromis i ne shvatam razum. Iskreno, ni ne želim.

Ovde vreme ne možeš da osetiš. U mom svetu princeza uvek nađe princa i oni žive srećno čitavu večnost, evo, čak i sada.

Čudan je to svet. Malo ko u njega svesno kroči, ljudi koje ovde srećem najčešće su samo izgubljeni, ne znaju ni oni koliko već.

Postoji davnašnja težnja da se u mom svetu živi. Ali to je skoro nemoguće, jer ovde nema hrane, a nema ni vazduha. Oni koji su otišli nikada se više nisu vratili. Da li su ovde našli svoju sreću ili mir, nije poznato. Međutim, postoji veoma mali broj ljudi koji imaju umeće odlaženja u taj svet nakratko, taman toliko koliko mogu da zadrže dah. Uđu, dohvate po neku stvar, koja im bude odmah tu pod rukom i brzo se vrate u realnost da u njoj uživaju. Oni su kazali ostalima da igra sa mnom znači isto što i igra sa neopipljivom, apstraktnom supstancom, koja se nakon prve doze naziva nekakvim snom. Zavisnost nastupa odmah. A i ne krivim ih...

Snovi su ovde, ipak, poput detinjih crteža na providnom papiru, a ovaj svet njihovo utočište. Svi se bude bez tih istih i čežnjivo traže da se po njih vrate... Tako ukруг, u strahu traže način i put, nesvesni da je karta ništa više od sopstvene volje.

savremena
GIMNAZIJA